

IX 2633
331

RENÉ DE CLERCQ
UIT ZONNIGE
JEUGD

NEDERL. BIBLIOTHEEK

Σ 29 α XI

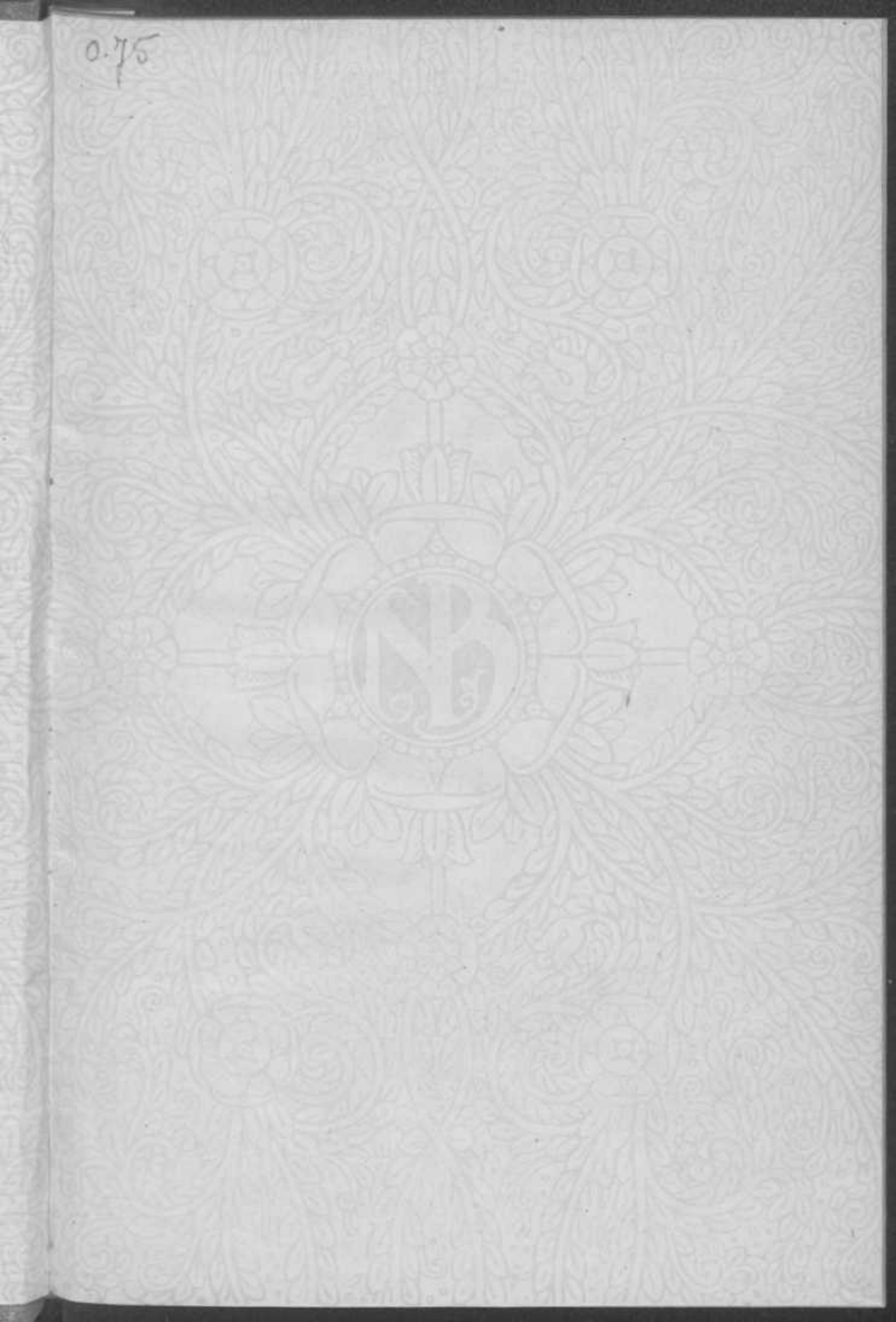
331

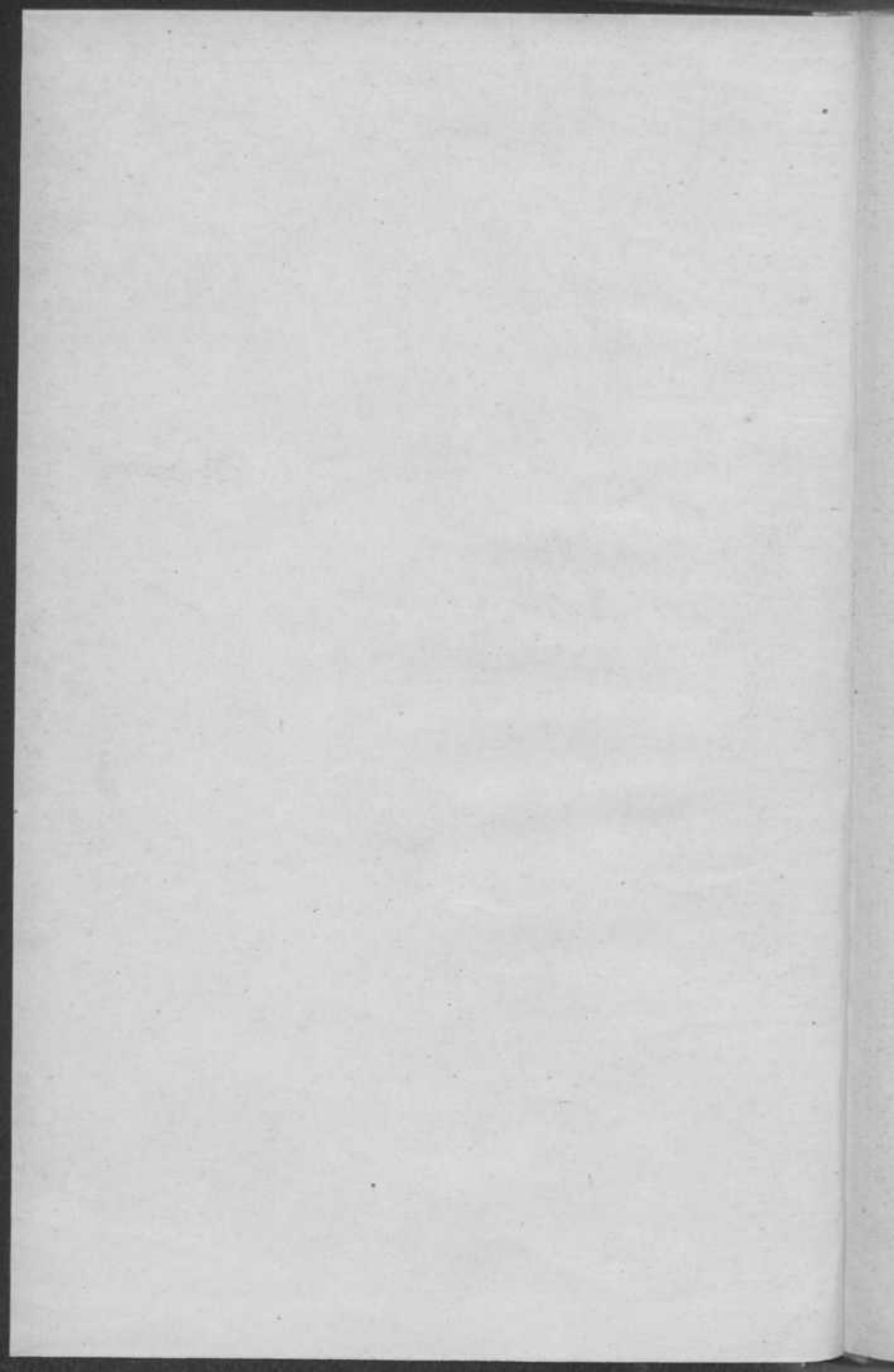
BIBLIOTHEEK RU GRONINGEN

1549 6603

0.75

UIT ZONNIGE JEUGD

NEDERLANDSCHE
BIBLIOTHEEK
ONDER LEIDING VAN L. SIMONS.

UITGEGEVEN DOOR:
DE MAATSCHAPPIJ VOOR GOEDE EN
GOEDKOOPE LECTUUR. AMSTERDAM

RENÉ DE CLERCQ

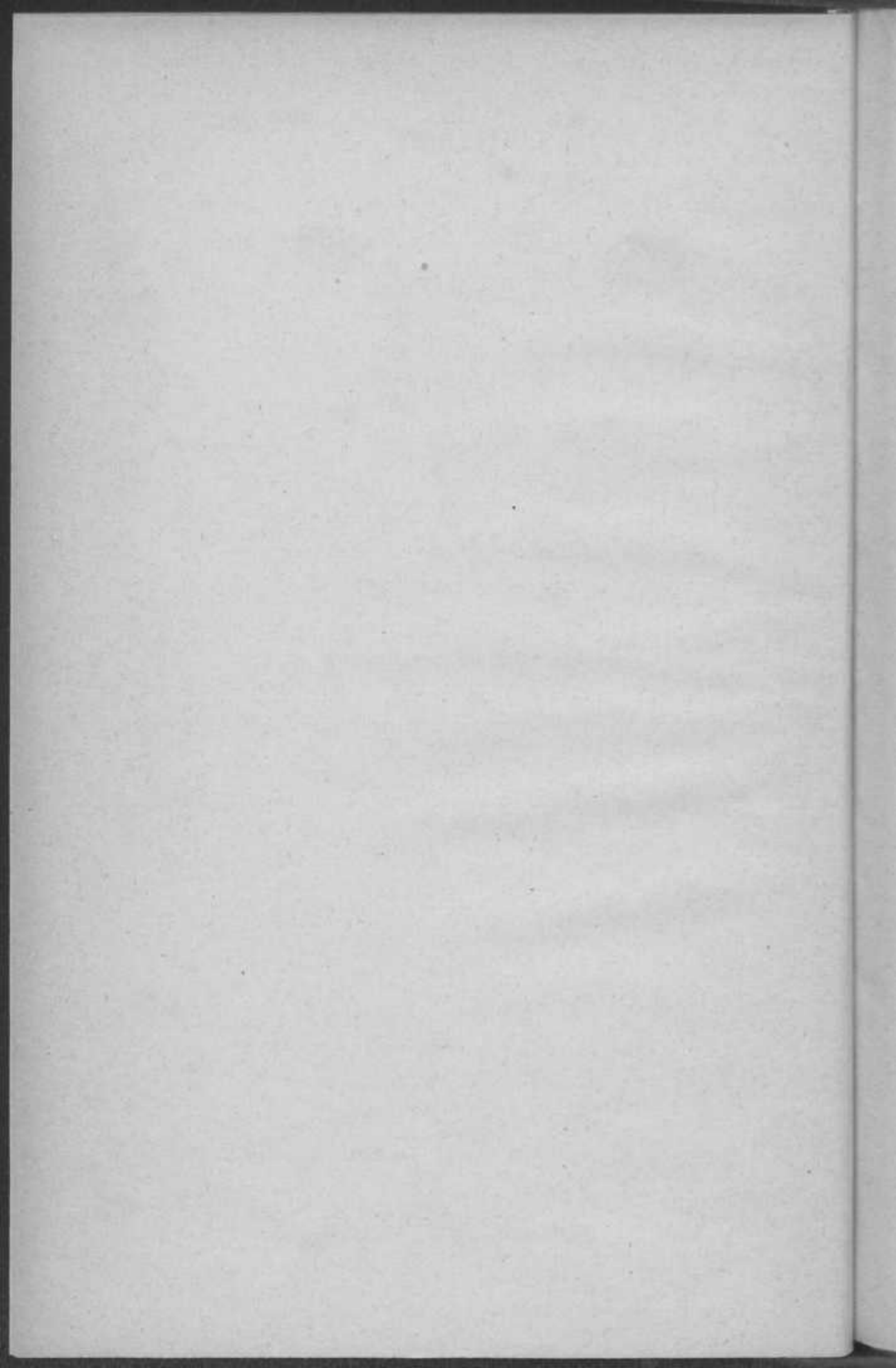
UIT ZONNIGE
JEUGD

LIEDEREN

O 's OCHTENDS

O 's ochtends moet ge buiten zijn!
De hemel, in den zonneshijn,
't is witte kant op blauw satijn.

Hoe jong: het licht dat streelt en straalt,
de lucht waarin gij ademhaalt,
't gevoel waarbij de ziele dwaalt!

't Is alles schoon! Het strooken, dat
voor u ligt, op het mulle pad,
't is of het gouden glansen had.

De groene rogge, grauw van top,
steekt hoog hare aren als lansjes op;
aan ieder stekeltje een zilverdrop.

Hoe blinkend dat groen bij tarwe en gras,
hoe bleek bij het sprietelend jonge vlas,
hoe mat bij de blaren van 't struikgewas.

En daar, die brem! O zie, hoeveel
gevlinderde bloemkes, vlammend geel,
met vleugeltjes van zacht fluweel!

Ginds roept een koekoek in de wei;
en deuntjes klinken allerlei
van al de vogels van de Mei.

O spottend meesje, swatel maar,
gedoken achter uw houtmijt daar,
ik hoor u wel, maar luister naar....

een leeuwerik, boven 't koren! Hij zwiert
een boogscheut ver, stijgt, zegeviert,
en tiere-tiere-tiereliert.

KOOLZAAD

Hoe geel, hoe geel, hoe geel,
het blinkend koolzaadveld,
met al die gouden kruiskes,
met al dat gouden geld!

Het is al zon, al zon,
al zuiver zonnigheid,
dat zich door al die truiskes
op heel de breedte breidt.

Het groeit daar in den grond,
het stijgt uit elken steel,
en borrelt in de buiskes
zoo geel, zoo geel, zoo geel!

De bietjes zuigen 't zeem,
de suiker van de blom,
en dragen 't naar hun huiskes
en keeren wederom.

De bietjes zijn er geern
de bietjes zijn er veel,
zoo krielend als de kruiskes,
en geel, en geel, en geel!

REGENLIED

De lucht is betrokken, de wind is stom,
en de regen, de regen ruischt alom.
O regen, goê regen, wellekom!

Ei 't zingt en het zoekt op blad en op blom,
als zochten er bijen naar zeem, zom, zom, —
O ruischende regen, wellekom!

Wie brandt er die geurige wierookgom,
en wijdt er het veld tot een heiligdom?
O riekende regen, wellekom!

Wel schoon is een blauwe hemelkom,
doch schooner de regen die ruischt alom!
O regen, mijn regen, wellekom!

IN BERGLAND

Naar buiten, naar buiten! Daar danst de dooi.
Het wemelt van zilver om elke plooi.

Van heuvel tot heuvel, van dal in dal.
Ik vraag me niet af waar het eindigen zal.

Omhoog, naar omhoog nu, met trage treën.
De barmende velden zijn afgesneën.

Nu fluks naar beneden! De weg is diep.
Het is er zoo stil of de wereld sliep.

Geen blad op de boomen, geen vink in 't nest;
maar groen is de hoop en mijn hart zingt best.

Hoe kunt ge dus spreken van lust en lied?
En denkt ge aan uw huis, aan uw vrienden niet?

Ik denk aan mijn huis en mijn vrienden wel;
maar de zon is zoo zoet en de lucht zoo hel!

En had ik mijn liefje maar aan mijn hand,
ik voelde geen trek naar mijn Vlaanderland.

'k ZAL WEL

'k Hoor ze zeggen: bezing den buiten,
laat de flinke merel fluiten,
laat de groene korens ruischen,
en den hagel, den hagel buischen.

'k Zal wel, 'k zal....

Doch mijn lieveken gaat vooral.

'k Hoor ze zeggen: de velden bloeien,
al de rozenhertjes gloeien,
en het blauwe vergeetmijnietje
wacht nog op een liefdeliedje.

'k Zal wel, 'k zal,

Doch mijn lieveken gaat vooral.

'k Hoor ze zeggen: help ons oogsten,
zingend koren en kussen oogsten,
Bindsterkens met arenkransen
roepen naar u om meê te dansen

'k Zal wel, 'k zal....

Doch mijn lieveken gaat vooral.

OP GRAS EN BLOEMEN

Wie legt er ons daar weder,
o lieveken, daar weder,
op 't boordje van den waterwal,
op gras en bloemen neder?
Och weide, woud en slot en al
't was al zoo goud en groene.
Den rijke bracht men feestgeluid;
maar 't rijke harte klopte luid:
't is al om ons te doene.

Wie legt er ons daar weder,
o lieveken, daar weder?
Een beddeken van bies en lisch
is wel de zachtste veder.
En weet-je nog dien luien visch
met vlammen in zijn rugge?
Dat aardig vinkske, grauw en rood,
dat scherend over 't water schoot
al snappend naar een mugge?

Wie legt er ons daar weder,
o lieveken, daar weder?
We spraken, zwegen, spraken nog,
en 't ging er al zoo teeder.
En doet het zeer, o neen het toch,
als ik uw handen duwe?
En is 't een last, o lieveke, als
mijn hoofd u zijgt op borst en hals,
en mijne wang op de uwe?

Wie legt er ons daar weder,
o lieveken, daar weder?
Daar wilde ik, o, daar wilde ik ons,
op gras en bloemen neder!
Een kruidensprei, violendons,
een dak van groene twijgen.
De vogelkes in loof en riet,
ze zingen en ze kijken niet.
De vischjes zwemmen, zwijgen.

DE WILGEN

De wilgen gaan te koor en
ze schudden hunnen kop.
De winden gaan er door en
de zonne zit er op.

Hun blaren hangen slapjes
te wriemelen van geluk,
al lange groene lapjes
gesneden uit één stuk.

Ze zoeven en ze zingen
zoo vezelende fijn,
zoo lutselutse, als hingen
ze aan draden van satijn.

De wilgen gaan te koor en
ze schudden hunnen kop;
ik zit er zinnend voor en
ik vang hun liedjes op.

DE VIJVER LACHT

De vijver lacht een gouden lach;
de zwarte boomen gloeien.
Hoe schoon in frisschen winterdag
zijn hart te voelen bloeien!
Dra voert de Lent nieuw leven rond,
op rozeroode voeten,
en 't eerste vogelken verkondt
alsdat wij minnen moeten.

LENTELACH

De winter weent, de lente lacht,
de kluizekens gaan open;
en 't blad, dat zich te bergen placht,
komt kraakfijn uitgekropen.

't Is al zoo klein en al zoo nipt,
zoo netjes en zoo nuchter;
en 't meesje dat er tusschen wipt
het fladdert nog zoo schuchter.

Een vlinderlucht waait vleiend zacht
om al die teere levens.
De winter weent, de lente lacht,
ik ween en lache tevens.

O ALS DE LIEFDE WEDERKEERT

O, als de liefde wederkeert
uit 't verre land van 't lijden,
dan helpt het niet dat ge u verweert,
dan duurt geen tegenstrijden.

Ze breekt uw lans, ze kliëft uw schild,
bedreigt u 't lieve leven;
en of ge wilt of niet en wilt,
ge moet u overgeven.

Dan wordt uw lans en schild hersmeed;
gij wordt een van haar knechten,
en moet weer, zij 't u lief of leed,
voor de oude liefde vechten.

HOE HEERLIJK GLANSDE

Hoe heerlijk glansde uw hoveke als
den avond 't zou ontverven;
Ik lei mijn hand op uwen hals
en zag de zonne sterven.
Zacht rozerood en rustig zonk
de hemel uit den hoogen,
en mijne zoetste ziel verdronk
in 't meerblauw van uw oogen.

Marie, een nieuwe dag breekt aan.
Uw hand, en laat ons blijde
den jongen ochtend tegengaan.
Hij blinkt van goud en zijde.
Van zijde en goud blinkt haag en heg
en bloei van witte rozen.
De leeuwerik heeft zijn ouden weg,
den hemelweg, gekozen.

DIEN ZATERDAGAVOND

Het was een Zaterdagavond
en Zaterdagavondkuisch:
uw zusters waren aan 't schuren,
wij moesten uit het huis.

Wij gingen in het tuintje;
het was er zoo wel en warm.
Wij gingen er weg en weder,
alleen en arm om arm.

Wij keken naar al de bloemen
die lachten uit het groen;
roo roze en witte lelie,
vioolken en pioen.

Gij wist zoo goed te vertellen
hoe alles groeide en gedeeg,
wanneer die boom zijn peren,
en die zijn appels kreeg.

En ik, ik horkte, horkte,
zoo gretig als een kind,
en 't kleinste van uw woorden
maakte mij welgezind.

Dan staakt gij het witste roosje
al blozend op mijn borst,
terwijl ik uw wangen streelde
die ik niet kussen dorst.

Al doffer ging daarbinnen
het plassend en krassend' gedruisch;
de zon kroop achter een balk en
wij trokken weer in huis.

VRAAG NIET WAAROM

Ik voer u tegen;
vraag niet waarom.
Hoe blij de wegen
vol zonnezegen!
Kom, lieve, kom.

Mijn zoet verlangen,
vraag niet waarom.
De leeuweriks hangen
op bruiloftzangen
ten hemelkom.

Bedenk noch reken,
noch vraag waarom, —
als harten breken
en tranen leken
zijn woorden stom.

Mijn hert en ader,
vraag niet waarom.
Een goede Vader
bracht ons te gader,
die weet waarom.

TINEKEN VAN HEULE

Tineken van Heule, ons maartje,
kan werken gelijk een paardje,
kan melken, kan mesten,
kan schuren gelijk de beste.
Tineken van Heule, ons maartje,
staat hoog in de gunst van mijn vaartje,
en als moederken haar prijst
dat mijn zuster er om krijscht,
dan lach ik een beetje in mijn baardje.

Liever dan een visch die in een goudzee zwemt,
liever dan een vogel die geen sparen kent,
liever dan een freule,
Tineken van Heule,
Tineken ons maartjen in zijn hemd.

Tineken heeft geld noch goedje,
noch landeke, noch pandeke, noch koetje,
noch huisje, noch kruisje,
noch een lappeken voor mijn buisje.
Tineken heeft geld noch goedje,
maar een hemel is haar lachen en haar groetje,
als ze trippelt naar de bron,
met haar emmer in de zon,
en haar klompeken vast aan haar voetje.

Liever dan een visch die in een goudzee zwemt,
liever dan een vogel die geen sparen kent,
liever dan een freule,
Tineken van Heule,
Tineken ons maartjen in zijn hemd.

Tineken van Heule, mijn minneke,
op u staat mijn zoetste zinneke,
u lust ik, u kuste ik,
op uw harteken bouw en rust ik.
Tineken van Heule, mijn minneke,
mijn poezelige dubbelkinneke,
leg uw handeke in de mijn,
en een bruiloft zal het zijn,
van een boer en een schoon boerinneke!

Liever dan een visch die in een goudzee zwemt,
liever dan een vogel die geen sparen kent,
liever dan een freule,
Tineken van Heule,
Tineken ons maartjen in zijn hemd!

VAN DEN BOEVER

Ronk-bonk. Klitseklets.
Weg en wagen ouderwetsch;
weg en kele poederdroog;
't stroo ligt huizen hoog.

Ronk-bonk. Werrie, Vos,
loop zoo lui niet als een os,
loop zoo lui niet als een koe,
of mijn zwepe, toel

Ronk-bonk. Juto, houw',
't Bier is lekker in „den Bouw”.
Roze, Roze, een pinte bruin,
water voor den ruin.

Ronk-bonk. Roze, dag.
O die lonken, o die lach!
Was de boever nu maar boer,
mede moest ze op 't voer!

NAAR GEEN ANDER

'k Zie je toch zoo geerne, Griet;
dolle ding, dolle deern;
als ge naar een ander ziet,
'k zie je toch zoo geern.

Luister op mijn harteken,
luister hard, luister goed,
of je daar geen smarteken
met me deelen moet.

Had ik maar uw mondeken
niet zoo lang, niet zoo breed,
meid, daar is geen zondeken
dat ik liever deed.

DIEP IN HET KOREN

Diep in het koren
daar gaat er een lied;
die 't niet wil hooren
die luistere niet.

Griet hing aan Doren,
en Doren aan Griet.
Diep in het koren
daar ging er een lied.

Ginds in de voren
Wi-wi-ti-wiet-wiet!
Diep in het koren
daar ging er een lied.

Spoedig aan 't sporen
en alles doorspied!
Diep in het koren
daar ging er een lied.

Doren was voren,
en achter was Griet.
Diep in het koren
daar ging er een lied.

't Spoor was verloren,
maar, wi-ti-wiet-wiet!
Diep in het koren
daar ging er een lied.

OUDE KOPPEL

Wel neen, een rozenruiker
dat 's voor de jonge, Jan!
Wat koffie en wat suiker
dat past ons beter, man.
Daarop een droppel klare ..

    Schink,
    drink,
mijn Jan, en vele jaren!

Toen gij mij leerdet kennen,
dan was ik al bekanst.
Doch, weet-je, bij de dennen,
heb ik met u gedanst.
Hoe stoven daar de paren!

    Schink,
    drink,
mijn Jan, en vele jaren!

Uw Trezeken, mijn Sander,
zijn in den hemel ginds,
zoolange bij malkander
als wij op aarde sinds.
Hoe of zij ginder varen?

    Schink,
    drink,
mijn Jan, en vele jaren!

DOUWDEUNTJE

Ik hoor hem nog.
Die lange, losse reken,
dat kinderlatijn.
O kon hij nu maar spreken
wat zou het wel zijn?
Ik hoor hem nog.
Slaap, slape toch.

Ik zie hem nog.
Nog dieper, nog een beetje,
zijn mondeken bloot.
Lief gaperken, een spleetje
is bijna te groot.
Ik hoor hem nog.
Slaap, slape toch.

Ik voel hem nog.
Hij sluimert nu, mijn kleuter,
zijn ademke ruischt.
Mijn hert is toe, de sleuter
zit vast in zijn vuist.
Ik voel hem nog.
Slaap, slape toch.

DE GILDE VIERT

De gilde viert, de gilde juicht.
Wat zit gij daar en blokt en buigt
nog over uwe boeken?
De wijsheid ligt maar in de kan;
die ze elders zoeken wil, die kan;
doch laat hem, laat hem zoeken.

Het beste biertje lust hem niet;
het liefste liedje sust hem niet;
het mooiste meisje kust hem niet.
Hoog het glas, hoog het hart, hoog het lied!

De beker ruischt, de beker schuimt,
sa, makkers, frisch en opgeruimd,
het glas aan uwe lippen!
Die op zijn kamer koekeloert
en geestversnipprend dwaasheen snoert
drink' water als de kippen.

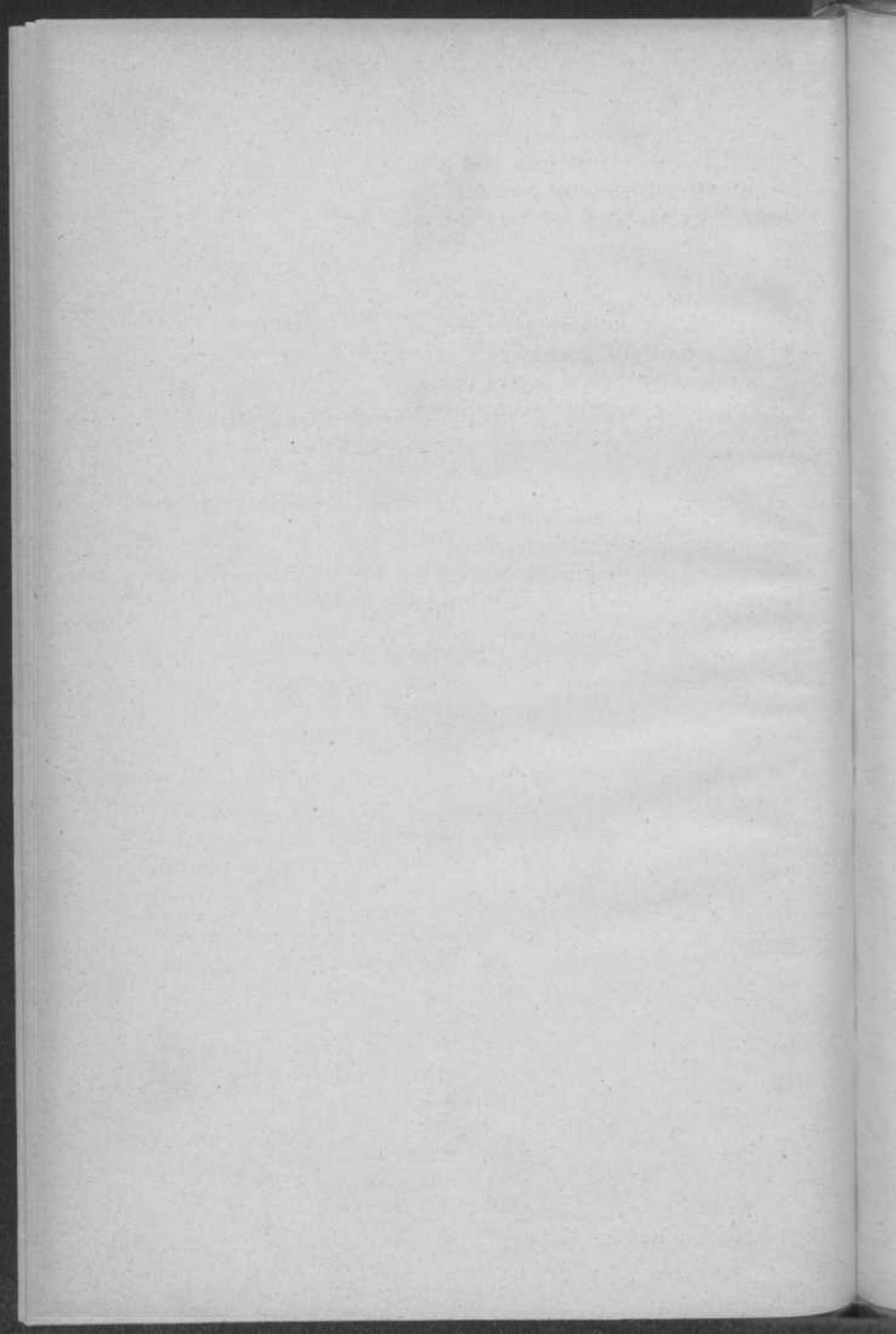
Het beste biertje lust hem niet,
het liefste liedje sust hem niet;
het mooiste meisje kust hem niet.
Hoog het glas, hoog het hart, hoog het lied!

Het pijpken dampst in monkelmond
en spreidt wellustig in het rond
studentikoze geuren.
Die steeds aan perkamenten kluift
en perkamenten reuken snuift
krijgt perkamenten kleuren.

Het beste biertje lust hem niet;
het liefste liedje sust hem niet;
het mooiste meisje kust hem niet.
Hoog het glas, hoog het hart, hoog het lied!

De gilde juicht, de gilde viert!
Hoera! de pet omhoog gezwierd,
en nog eens hard geklonken!
De blokker ligt reeds, log en loom,
gekweld door naren blokkersdroom,
met drooge keel te ronken.

Het beste biertje lust hem niet;
het liefste liedje sust hem niet;
het mooiste meisje kust hem niet.
Hoog het glas, hoog het hart, hoog het lied!

DE BLOEM DER HEIDE

I

De dauw des hemels valle,
omdat ik min.

De bloemekens gaan alle
den blijdag in.

Sprei vlug, o vlugge vlinder,
uw vlerkjes op;

en vlieg en tuimel ginder
van knop tot knop.

Mijn hartje vliegt al verder,
voorbij, voorbij!

Daar staat mijn lieve herder
en wacht op mij.

Het lied des leeuwriks schalle,
omdat ik min.

De bloemekens gaan alle
den blijdag in.

II

Ik hoor haar kleed van zijde,
haar ruischend kleed.
De bloemen buigen blijde
waar dat zij treedt.

Ei, dochterkens der steden,
ei, ziet haar aan.
Is zij vol sierlijkheden
en welgedaan?

Zij is een bloem der heide,
vol pereldauw.
Zij is een bloem der heide,
haar oog is blauw.

De morgenvogels zingen
om haren dag.
Lijk bottekens die springen
zoo is haar lach.

III

Hoe heet zij, uw gespele,
hoe is haar naam?
als honig mijner kele
zoo aangenaam?

Hoe heet zij? vraagt mijn moeder,
o zeg het, zoon.
Hoe heet zij? vraagt mijn moeder,
en: is zij schoon?

Lief heet zij mijn gespele,
lief is haar naam,
als honig uwer kele
zoo aangenaam.

Hoe zal ik haar dan noemen?
Hoe zal ik, zoon?
Zij heet lijk als de bloemen
en is zoo schoon.

IV

Ginds houdt hij in de weide
alweer de wacht.

Hij heet mij bloem der heide
en kust zoo zacht.

Hij maakt, door schoone zangen,
zijn liefde kond,
en al de bloemen hangen
hem aan den mond.

Geen tortel in de lorken
roept: roekoedoe.
De nachtegalen horken
stilzwijgend toe.

O wind, die in fleuren
der weide speelt,
omgeef mij met uw geuren:
mijn herder kweelt.

V

Omzet u rings met tulpen
en hoor mijn zang.
Mijn bloemeken, zachtfulpen
is uwe wang.

Uw voorhoofd is doordronken
als van de sneeuw,
waarmeê de bergen vonken
van eeuw tot eeuw.

De zwanen zwaaien pluimen
om uwen hals,
gewasschen in het schuimen
des watervals.

Zoo vlug als die der hinde
is uwe voet;
als schaduw van de linde
uw mild gemoed.

VI

Mijn arm hield hem omslagen
om hals en hoofd;
en al wat ik kon vragen
heeft hij beloofd.

Mijn zusters, met sieraden
hebt gij genoeg;
hoe zoudt gij dan wel raden
wat ik hem vroeg?

Geen goudgewrongen banden
voor arm en hals,
Zijn hoofd daar, in mijn handen.
was meer dan all's.

Maar al zijn liefde en leven,
al wat hij had,
dat moest hij ganschlijk geven,
dat wilde ik, dat!

VII

Waar dwaalt gij, mijn beminde
zoo af en toe?

Ik ga, tot ik u vinde,
mijn voeten moe.

Ik ga tot aan den heuvel
en heuvelblauw:
daar kust het windgekeuvel
zoo wonnig flauw.

Ik ga tot bij de beken
waar ge u in ziet.
Witzilvren droppen leken
van lisch en riet.

Waar dwaalt gij? vraagt de linde,
zoo af en toe.

Ik ga, tot ik u vinde,
mijn voeten moe.

VIII

Ik heb een drank genomen
die ruischt en redt;
en zie u komen, komen,
tot voor mijn bed.

Als die der tortelduiven
uw oogen zijn,
blauwvochtig als de druiven,
vol liefdewijn.

Uw lippen zijn ontluikend
als rozeblaan,
twee rozeblaan die ruikend
half openstaan.

En uit uw oogen spruiten
mij lust en licht;
en op uw lippen sluiten
de mijne dicht.

IX

De stijve beukenstammen
zien bloedig rood,
en al de bergen vlammen
in zonnedood.

En hoor: de herders spelen
hun laatste lied.
De nachtegalen kweelen:
vergeet mij niet.

Als ik eens, arme, sterven
en scheiden moet,
dan zal geen berg zich verven
met zonnebloed.

Geen nachtegaal zal klagen,
geen herderstem.
Mijn brekend oog zal vragen,
naar hem, naar hem!

X

De gure winter mildert,
de beken vloeï'n,
met zonnebloed geschilderd
de rozen bloei'n.

De duivekens roekoeken
reeds omendom.
Ik zie mijn bloeme zoeken:
mijn tortel, kom.

Ik zie mijn bloeme dwalen
van oord tot oord.
Hebt gij de nachtegalen
nog niet gehoord?

De wind zit in de aromen
der weidefleur.
Als ik te nacht zal komen,
doe op uw deur.

XI

De herder, dien ik beide,
komt weer te nacht.
Hij heet mij bloem der heide
en kust zoo zacht.

Mijn tortel, duik den havik,
uw witte kuif.
Met mijne liefde laaf ik
u, dorstige duif,

wel duizend, duizend werven
te kust en keur.
De rozen zullen sterven
bij kussengeur.

En wilt gij, mijn beminde,
alweder heen,
met mijne liefde binde
'k u rond mijn leên.

XII

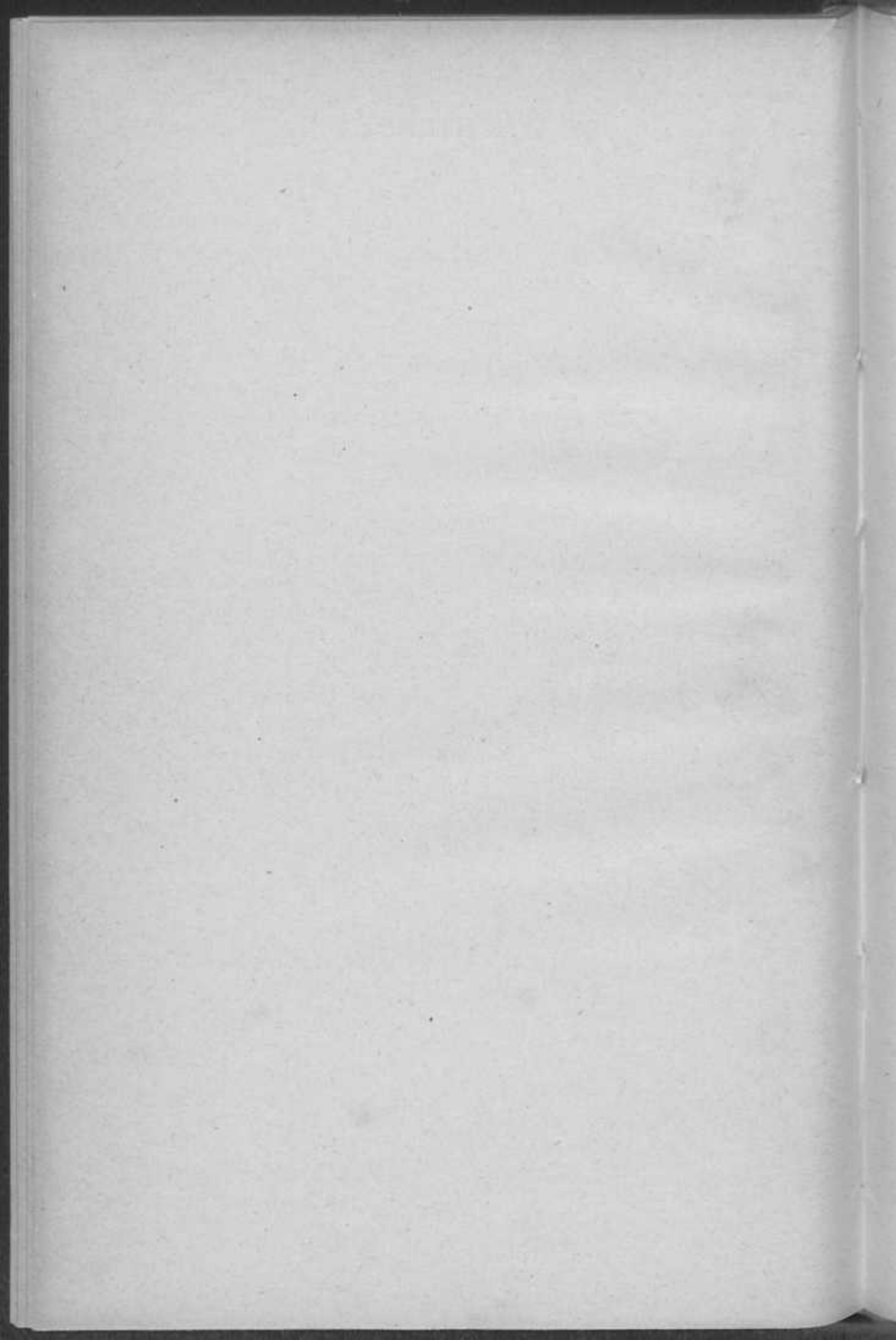
Door breede wolkenscheuren
  lacht ster op ster.
Getrouwe, wil niet treuren,
  hij is niet ver.

Is hij niet ver, de herder,
  dien ik bemin;
is hij niet ver, mijn herder,
  ik laat hem in.

Mijn tranen zal hij droogen
  met zoen op zoen;
om mijn gebroken oogen
  zal hij het doen.

O dat hij nimmer scheidt,
  dien ik bemin.
Zoo gaat de bloem der heide
  den blijdag' in.

DE WACHTENDE

Hij kwam, wanneer de zwaluwen komen,
alover de zee uit het land van het licht.
Hij kwam als de lente in de bottende boomen,
en voerde de zon in zijn aangezicht.

Gelijk de morgen, uit nacht geboren,
zoo brak in stralen zijn oogbruin;
zijn baard had den glans van het gloeiende koren,
zijn stem was de wind in de sperrenkruin.

Hij drukte mijn hand en hij zoende ze later;
hij was mij een god en hij wilde mij goed;
hij hing over mij als de wilg over 't water
en prentte zijn beeld in mijn droomend gemoed.

Ik heb hem bemind lijk de donzige zwanen
den vijver beminnen die blauwt met de lucht.
Hij loeg in mijn lach, hij schreide in mijn tranen,
hij zong in mijn lied en hij leed in mijn zucht.

O als hij mij wiegde op die zangen vol weelde,
die smolten als 't rood van den avondstond,
't was of in mijn hartjen een nachtegaal kweelde,
of 't rozen regende uit zijnen mond.

Een kleverend veil aan den kloeksten der eiken,
geleid door zijn liefde, gesteund door zijn kracht,
dacht ik met hem aan dien hemel te reiken,
die wijkende lokt en verwijderend lacht.

En toen, hij kuste mij zachter en zeide:
„Als de zwaluwen komen keer ik terug.”
Sinds treur ik ontkleurd als een wintersche weide,
O vlogen de zwaluwen nog zoo vlug!

Mijn lief is daarheen en hij kan me niet hooren
wanneer ik mijn leed aan de wolken klaag.
Mijn stem gaat wild in den wind verloren.
De zwaluwen komen nog niet vandaag.

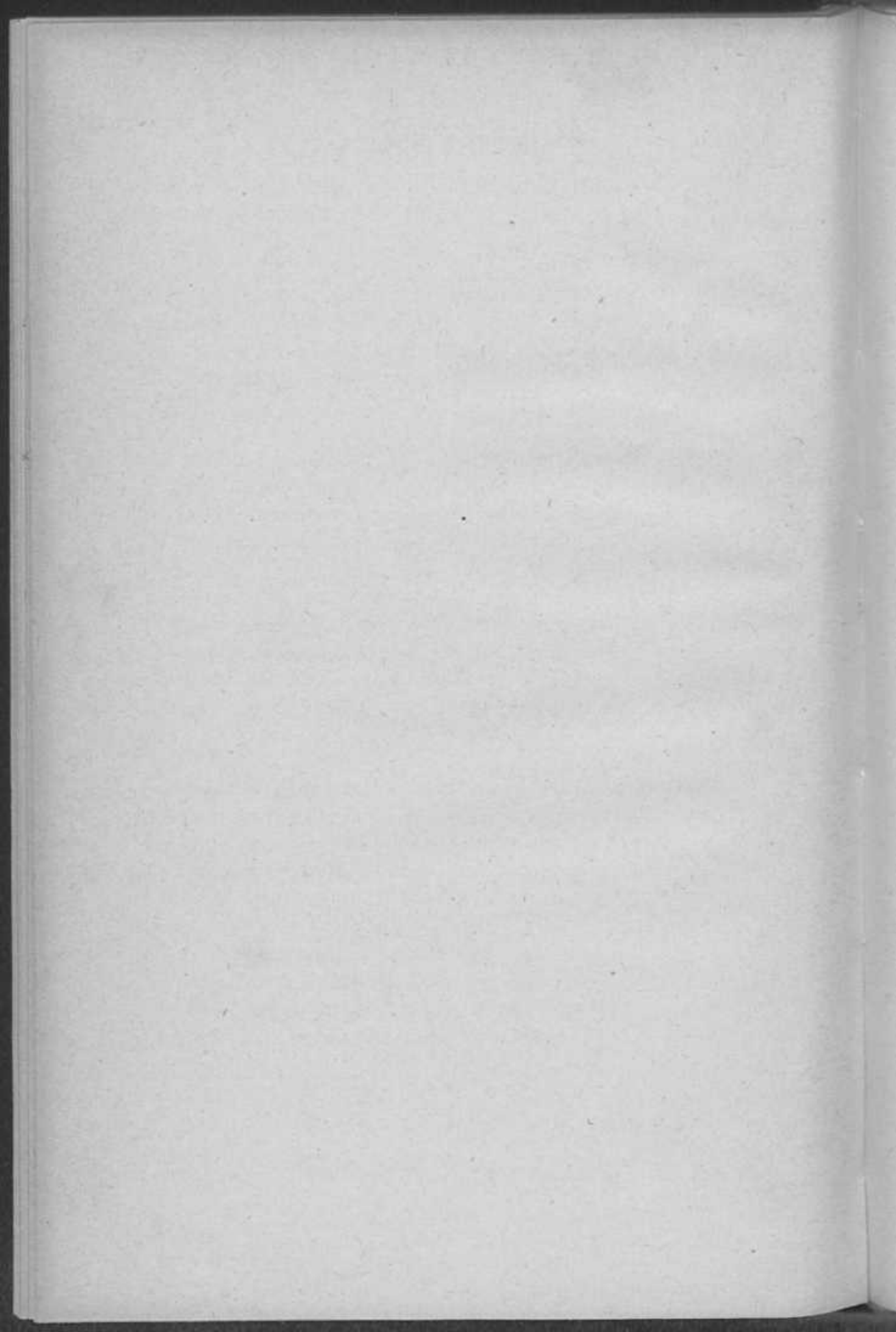
De velden zijn braak, de sperren zijn duister,
Geen bladje priemt uit de dorenhraag.
Ik lig in mijn venster, ik lonk en ik luister:
De zwaluwen komen nog niet vandaag.

Flauw ademt de wind, dun sijpelt de regen,
de weiden liggen zoo nat en zoo laag.
Ik ga langs de morsige, donkere wegen;
de zwaluwen komen nog niet vandaag.

De hemel is doodsch, zoo doodsch als mijn herte,
de zon blijft schuilen, de wolken zijn traag.
Ik klim op den heuvel en schouw in de verte;
de zwaluwen komen nog niet vandaag.

O lente, o zonne, o botten der boomen,
o zwervende zwaluwen, keert terug!
Mijn lief keert weder als gij zult komen.
O vlogen de zwaluwen nog zoo vlug!

SONNETTEN

HEEN EN WEDER

Een binnenweg: in 't donker sparrebosch
Een laag gestrik van bramen en van struiken;
En, bont dooreen, in 't fijn-gekroezeld mos,
Verliefde bloemekens die lieflijk ruiken....

Een breede laan: de maan een poosje los,
Totdat de wolken haar opnieuw verduiken;
En hier en daar, in lichten avonddos,
Verliefde starrekens die stil ontluiken....

Zoo heen en weder gaan en keeren thans
Die helle dag en donkerende sparren,
Die duistre nacht en wemelende glans.

En vol ideeën die zich speelsch verwarren,
Vlecht ik u neuriënd in een tooverkrans
Verliefde bloemen en verliefde starren.

ALS DE DAG

Het beeld, waarvoor ik neerlag, stom, afgodisch,
Viel aan mijn voeten stuk en 'k vluchtte weg.
De nacht, meedoogenloos voor wie in nood is,
Bedekte donker gracht én struik én heg.

't Werd me alles rood gelijk mij alles rood is
Als ik mij bang de hand voor de oogen leg;
Ik leefde 't looden leven dat de dood is
En wilde wanhoop velde me op mijn weg.

Toen zijt gij als de dag voor mij gerezen;
Een uchtendblozen was uw aangezicht
En uit uw blauwende oogen straalde licht.

Toen heeft uw wezen mild om alle wezen
Dat duister duisterde zijn glans verbreed,
En in mijn ziel werd licht en helderheid.

SPIEGELEND WATER

Mijn ziel is als een wijde waterkom,
Een rustige, doorzichtig-kristallijnen,
Doorloopen slechts van lange lichte lijnen
Gelijk de zogjes waar een zwane zwom.

Haar diepte bergt zij in een heiligdom
Waar alles zich weerspieglend gaat verfijnen;
En waar heur schoot, de bloote, zou verschijnen,
Keert zij haar afgrond in een hemel om.

Ze is eeuwig blijde en wordt alleen maar droever
Wanneer een wolk zich in haar' boezem beeldt
En haar een deel van haren hemel heelt.

Doch, kind, buigt Gij u over haren oever,
Dan treurt zij om het stukjen hemel niet,
Want, zonder u, had zij dien hemel niet.

MENSCHENKIND

Die vroolijkheid die tintelt in uwe oogen,
Dat reine woord dat om uw lippen speelt,
Die loutere eenvoud daar noch lijze logen
Noch luide lach de teederheid van steelt!

O menschenkind, meer dan een aardsch vermogen
Werd uwe ziel op mijn ziel toegedeeld.
Ik sta voor u als in gebed gebogen,
Gelijk gij zelf voor een Mariabeeld.

Gij zijt zoo schoon, zoo edel en zoo zuiver,
Zoo boven mij, dat ik van wellust huiver
Wanneer mijn hand uw vingers zachtjes raakt.

Toon mij een weg die hooger is en heilig,
Toon mij een weg en ik ga zeker veilig
Wanneer een minnende engel op mij waakt.

DE WITTE SNEEUW

De witte sneeuw, waarmee de vlakten pronken,
Boelt met de zonne tot haar schade en schand.
Ze ligt en lacht en tintelt, wonnedronken,
Totdat ze smelt en slijk maakt op het land.

De witte sneeuw, waarvan de bergen vonken,
Wanneer de hemel stooft en staat in brand,
Die zonnelach weerkaatst en zonnelonken,
Blijft eeuwig hoog en eeuwig diamant.

Aleveneens vergaat of staat de Minne:
Wie niets beoogt dan 't laag genot der zinnen
Ziet zijn geluk verslijkt, eer hij 't vermoedt.

Veel hooger wil ik mijne liefde plaatsen,
Waar ze ongedeed het zonlicht kan weerkaatsen
En rein blijft in des hemels hoogsten gloed.

IK BEN ZOO EEN MET U

Ik ben zoo één met u, zoo innig eigen.
Ik merk uw lach, door strenger plooi gebroken,
Begrijp uw woord, slechts halvling uitgesproken,
En lees uw diepste denken in uw zwijgen.

Ik ken uw hart, zijn hopen, haken, neigen,
Dat gouden hart, zoo heimelijk verstoken.
Uw fijne ziel, voor anderen gedoken,
Voel ik mij zacht als zonnelicht doorzigen.

Ik ben zoo één met u, zoo eigen innig;
En gij zoo goed, zoo goddelijk aanminnig,
Wordt door mijn zijn aleveneens bewogen.

Mijn donker doel is klaar voor u gerezen
En mijne ziel doorspeelt uw helder wezen
Gelijk mijn beeld den appel van uw oogen.

VERSCIJNING

Soms zie ik u, in zalige belustheid,
Gelijk een hemel-heerlijke Verschijning,
Harmonieus van lijsting en van lijning,
Vol levenskracht en kalme zelfbewustheid.

Stil rijst ge, en brengt door eigene gerustheid,
De wijd-aanwellend rythmisch trage deining
Der lichtzee, om u ruischend, tot gesustheid,
Mij noodende in die heiligende omheining.

Dan nader ik, eerbiedig en neerslachtig,
Mijn eigen niets en nietigheid indachtig,
En wil mij breken in een lage knieling.

Doch menschlijk mild, en goddelijk almachtig,
Weerhoudt uw blik mij voor die zelfvernieling
En schenkt mij hooger leven en bezieling.

NIET HOOGER

De Liefde nam mij bij de hand en leidde
Mij als een zuster uit het lage dal.
Snel, achter ons, verschoten woud en weide
En breë rivier en enge waterval.

Steeds hooger, over rots en kloof, droeg zij, de
Gevlerkte, mij daar niemand klimmen zal.
En onder mij, én boven mij, verbreedde
Zich heerlijk, grootsch, een hoekje van 't heelal.

Sprak niet die lucht van breeder horizonnen?
Sprak niet die zon van millioenen zonnen?
Mijn eigen hart niet van een hooger lied?

„Breng mij daarheen, daarheen, o witgevlerkte!”
Zij sloeg om mij hare armen en haar sterkte
En weende stil: „Daar komt de Liefde niet!”

TOCH HOOGER

Toch, Liefde, zijt ge almachtig, vrij en groot!
Geen ruimte kan uw stoute vlucht beperken,
Als ge, u verheffend op uw vlugge vlerken,
De stoffige aarde van uw voeten stoot.

Sprei uit uw vleugelen, de wondersterke,
En draag mij waar mij 't eindelooze noodt,
Hoog dat geen mensch mij boven hem bemerkte,
Voor hemel levend en voor aarde dood.

O laat mij met u stijgen, zingen, joelen,
En in de kalmte van mijn harte voelen
Het grootsche van in 't vrije vrij te zijn!

O laat mij wonen boven menschenlaagte
En drinken met een stille godengraagte
Den louter liefde- en levensambrozijn!

ZONNESPIEGEL

Hoe kunt ge, lieve, 't edel hoofd nog beuren
Naar lage luchten die de borst verenigen?
Uw oog vermeien aan dat wolkenkleuren,
Daar licht en schâuw zich ordeloos vermengen?

Hoe laat ge u niet aan 't laaggewone ontscheuren
En onder wereldwijden hemel brengen,
Waar vloeien klare, vlammen-klare kleuren
Om lijnen die oneindelijk verlengen?

Wees grooter, lieve, en stel uw eigen waarde
Veel hooger dan het klaterend gewiegel
Van de ijdele schemerglansen der gewoonheid.

Wend af uw blikken van de stoffige aarde
En keer u naar den gouden zonnespiegel,
Uw schoonheid spiegkend aan die groote schoonheid!

BERGSNEEUW

En zijt gij sneeuw van breede bergenvlakte
Lichtschittrend met een witten schijn van dood,
Ik wou de zon zijn die u weekte en wakte
En leven wekte in uw dorren schoot.

Ik wou de zon zijn die u smolt en smakte
Totdat gij huilend van uw hoogte schoot,
De woeste bergkruin met u nederzakte
En duizend stillen stortten bij den stoot!....

O, 'k zie u diepten delven, diepten vollen,
Verwijdend verder altijd verder slaan
En gaan, alvrij, waar alle vrijen gaan!

Ik zie u levend leven met u rollen;
En in het bed, daar gij zoo kalm in speelt,
Dansdartelt trotsch mijn lachend zonnebeeld.

TE ONVRIJ

Te onvrij de rust waarvoor ik dienen wilde!
Te zwaar de weelde die ik heb getorst!
De zwerfzucht, die 'k zoolang met zangen stilde,
Zwelt machtiger dan ooit in mijne borst.

Geen afscheidsdronk! De minnedrank, de milde,
Lescht nimmermeer mijn brandend-heeten dorst.
Geen tegenstand! Wie worstelt met een wilde,
Die slaaf was en zich weer verheft tot vorst?

Laat af, o kind, ik vlucht uw boeiend bijzijn
Eer mij uw blikken weer aan banden slaan.
Laat af, laat mij alleen mijn gangen gaan.

Doch, wilt ge, deel met mij dat stoute vrij zijn:
Dan wordt de wijde wereld ons een woon,
En door uw vrijheid wordt de mijne schoon!

AAN MIJ

Gij volgt mij dus, gij volgt me in 't onbekende,
Vrijwillig, moedig, moedig als een vrouw.
Gij wendt u hoopvol tot het ongewende,
Dat ik, een man, niet zonder angst aanschouw.

Gij volgt mij vrij, door weelde en door ellende,
Door heil en ramp, door blijdschap en door rouw.
Gij volgt en vraagt mij naar begin noch ende
En steunt slechts op mijn arm en mijne trouw!

O kom dan, lieve, een hemel wordt ons de aarde;
Omhul u in een kleed van eigenwaarde,
En dank de godheid om haar hoogste gunst.

Aan mij, mijn star, mijn ideaal, mijn hoogmoed!
Aan mij! Nu voel ik dat ik stijg en hoog moet!
Aan mij, aan mij in de eeuwigheid der kunst!

REGENBOOG

't Is over! Zie, het heldert allerwegen
Waar grauwe hemel grijzen hagel spooft.
De zware zeilen van de lucht bewegen,
Traag-waaiewaaiend open, wijd en hoog.

Nu zijpelt zonlicht door een zachten regen
En toovert zilver voor het lachend oog;
Op aarde daalt een wonderbare zegen
En in de verte zwelt een regenboog.

Gegroet, o geest vol leven, licht en vrijheid,
Die om den hemel heen uwe armen rondt
En hem verzoenend zoent tot roode blijheid!

Wees gij getuige van een hoog verbond
En maak door uwe heerlijke nabijheid
Een nieuwen Godsvrede aan de wereld kond.

VERBONDEN

Eén zijn wij, één, door vrijer willen één;
Niet kinderlijk, maar mannelijk en vrouwlijk.
Nu wordt ons alles, lief en leed, gemeen,
Hoogheilig door een plichtig zielenhouwlijk.

Wij voelen ons op aarde als 't ware alleen
En de aarde lacht zoo troostvol en vertrouwlijk;
En wat nog diep en donker lag voorheen,
Heft ze in den dag, gelijk de dag aanschouwlijk.

O zie! De hemel breidt zich breeder uit,
Verhoogt zijn hoog, verdiept zijn diep onendig,
Een lichtpaleis, vol trillend kleurgeluid,

Alblauw van dak, van gevelen blauwendig,
Met de eeuwge zon in top, waaruit bestendig
Nieuw licht ontsprankelt en nieuw leven spruit!

NIEUW LEVEN

Dood schijnt voor mij wat ik voorheen gevoelde:
Het is me alsof het leven pas begon
En alle wezen opsprong, lachte, joelde,
Om de eerste vrijheid die het wederwon.

Nu rijst de dag, dien mijne ziel bedoelde,
De hooge dag vol zegen en vol zon;
Nu wordt de wereld, die mijn geest doorwoelde,
Die uit mij wilde en die 'k niet scheppen kon.

En 't Woord dat ik moet zingen, roepen, schreeuwen,
Het Woord vol liefde en levensoervloed,
Vol wildheid, ruwheid, trots en overmoed,

Het Woord dat uitklinkt over klaarder eeuwen,
Dat Woord, mijn Woord, mijn machtig Zonnewoord,
Draagt uwen naam op breede vleuglen voort.

HEMELVAART

Ik groei een wilden groei, ik word een wonder,
Meer dan een mensch, almachtig en alvrij.
Ik ben een god met u, een duivel zonder,
En wil als god, als duivel, heerschappij.

Met u storm ik door bliksem en door donder,
En beide zijn ons licht en melodij.
De wereld kraakt en keert het bovenst onder;
Laat kraken, keeren al! Wij zijn voorbij.

Snel schieten, in een duizelig gewemel,
De starren zingend door de laaie lucht;
Wij vliegen sneller dan die vlammenvlucht.

Ruk u van mij niet los! Wij gaan ten hemel.
Daar is mijn rijk, daar sticht ik mijnen troon
En smeed, uit duizend starren, u een kroon.

AAN MOEDER

Vaak, als een man die, ver en moegezworven,
Door zomer, zon, door winter en door wind,
Zijn ouden doollust eensklaps ziet verdorven
En aan zijn hard eerst vredesvolheid vindt,

Voel ik, die vrijheid wilde en heb verworven,
Verwegen gaande waar geen weg begint,
Mijn zucht naar luider leven zacht gestorven,
En aan uw zijde word ik weer een kind.

Dan beeft mijn blik in de overkalme reinheid
Die licht- en troostvol uit uw oogen trilt
En al de stormen van mijn harte stilt.

Dan, dan ja voel ik eensklaps al de kleinheid
Van wat de wereld heerlijk heet en groot
En niets zoo goed als rust op moeders schoot.

AAN EENEN NACHTEGAAL

(JOHN KEATS)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT

5712 S. UNIVERSITY AVE.

CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 773-936-3700

FAX 773-936-3700

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

Mijn hart doet zeer, en matheid' drukt zoo loom
Mijn zin, alsof ik sap van scheerling dronk,
Of slaapdrank slorpte, leêg tot op den boôm,
En Lethewaards, na kort poozen, zonk.
En toch, geen nijd is 't om uw zalig-zijn,
Maar overzaal'gheid in uw zaligheid,
Daar gij, mijn Boomdryade, vlug van vlerk,
In 't klankentrillend plein,
Vol beukengroen en schaduwzwart gespreid,
Den zomer zingt met draaiend' orgelwerk.

Wie reikt me een zoete wijnteug, langelang
In diepgedolven aarde koel gekust,
En smakende naar Flora, looverhang,
Dans, minnelied, en zongebunden lust?
Wie reikt me een beker, vol van 't warme Zuid,
Vol van de trouw, de blozig' Hippocreen,
Met parelbobbels lokkende op den boord,
Den mond heel rood gespuut;
Zoodat ik drinkend mag van de aarde scheên,
En vlie, met u, in duistre wouden voort!

Vlie verreweg, versmelt en gansch vergeet
Wat u verheeld blijft in uw blarennacht:
De wereld met haar kommer, koorts en leed,
Waar menschen zittend hooren menschenklacht;
Beroerte 't laatste grijs der haren plukt;
De jeugd verbleekt en, rifgeworden, sterft;
Waar denken zorgen is, geen denken meer,
En wanhoop loodzwaar drukt;
Waar schoonheid gauw den glans der oogen derft,
En nieuwe liefde kwijnt in nieuw begeer.

Doch, weg van mij! Want, vogel, uwaarts vlie
Ik niet op Bacchus' pardelvlucht gevoerd,
Maar op de onzichtbre vlerk der poëzie —
Al ligt mijn geest in zwarigheid gesnoerd.
Vooruit met u dan!... Teër is 't nachtgezicht,
En heerlijk troont de maan op blank ivoor,
Door gouden starrenfeeën rings omspat.
Doch hier, geen ander licht
Dan 't geen de windjes waaiewuiven door
Dofdonker groen en mossig slingerpad.

Ik onderscheid geen bloemstaal aan mijn voet,
Geen wierook die daar in de luchten hangt;
Maar in het geurig duister, raad en groet
Ik 't schoon waarmee de lieve maand omvangt
Het gras, den struik, den fruitboom wild en vei,
Den eglantier, de witte doornbloem, welk
Bijkans, violen op hun bladerwieg,
En, kind der midden Mei,
De muskusroos met wijndauw in den kelk —
Een zomernachtsche zate voor de vlieg.

En somber hork ik.... 'k Was alreê zoolang
Verliefd op vreed'gen dood. En, zucht op zucht,
Zoo hiet hem vleiend-zoete mijn gezang
Mijn rust'gen aâm te vangen in de lucht.
Nu meer dan ooit lijkt 't sterven mij een goed,
Het scheiden middernachts en zonder pijn,
Als, in een hooge extase, stijgt uw stem
En gansch uw ziel verbloedt....
Nog zongt gij voort, maar doof zou 't oor me zijn,
Een zoô geworden voor uw heerlijk requiem.

Doch gij werdt niet geboren voor den dood,
Onsterflijke! U verdelgt geen ruw geslacht.
De stemme, die te nacht me in banden sloot,
Heeft nar en keizer luistrend saâmgebracht.
Licht vond een zelfde lied weleer den gang
Tot 't droeve hart van Ruth, vol heimwee, daar
Ze stond te schreien midden 't vreemde koren.

Licht heeft een zelfde zang
Aleens een raam omtooverd, open naar
De woeste zeën in feeënland verloren.

Verloren! 't Woord is eene klok gelijk,
Die mij terugroept, eenzaam, tot mezelf.
Vaarwel! Verbeelding heeft een minder rijk
Dan soms de roep gaat, zinbedriegende elf.
Vaarwel, vaarwel! uw klagend liedgeschal
Zweeft over weiden, langs den stillen stroom,
Den heuvel op, en daalt weer, diepe, weg,

Begraven in het dal....
Ei, was 't een visie? Was 't een wakk're droom?..
De galm is uit nu.... Waak ik, slaap ik, zeg?

1936

1053

INHOUD

	Bladz.
LIEDEREN:	
O 's Ochtends	7
Koolzaad	9
Regenlied	10
In Bergland	11
'k Zal wel	12
Op Gras en Bloemen	13
De Wilgen	15
De Vijver lacht	16
Lentelach	17
O als de liefde wederkeert	18
Hoe heerlijk glansde	19
Dien Zaterdagavond	20
Vraag niet waarom	22
Tineken van Heule	23
Van den Boever	25
Naar geen ander	26
Diep in het Koren	27
Oude Koppel	28
Douwdeuntje	29
De Gilde viert	30

	Bladz.
DE BLOEM DER HEIDE	33
DE WACHTENDE	47
SONNETTEN:	
Heen en weder	53
Als de dag	54
Spiegelend water	55
Menschenkind	56
De witte Sneeuw	57
Ik ben zoo een met u	58
Verschijning	59
Niet hooger	60
Toch hooger	61
Zonnespiegel	62
Bergsneeuw	63
Te onvrij	64
Aan mij	65
Regenboog	66
Verbonden	67
Nieuw Leven	68
Hemelvaart	69
Aan Moeder	70
AAN EENEN NACHTEGAAL (John Keats)	71

VAN
RENÉ DE CLERCQ

is bij de Mij. voor Goede en Goedkoope
Lectuur verschenen de dichtbundel:

VAN AARDE EN HEMEL

(De Appel, Hemelbrand, Ahasvar, Doemsdag)

Ingenaaid f 0.60

Linnen f 1.—

Ten behoeve van dezen sympathieken Vlaamschen dichter, om zijn redacteurschap van „De Vlaamsche Stem” door zijn Regeering ontslagen als leeraar van het Gentsche Athenaeum, werd de uitgaaf van dezen bundel van De Clercq's belangrijkste gedichten ondernomen. Dat men den dichter en zijn werk eert bewijzen de talrijke instemmingen.

EENIGE GEDICHTEN EN BLOEMLEZINGEN

VERSCHENEN BIJ DE

MIJ. VOOR GOEDE EN GOEDKOOPE LECTUUR

FRANS BASTIAANSE, Gedichten. Uitverkocht

Op extra papier in keurband f 1.—

N.B. LXV*. „Dit boekje brengt in zijn eenvoud veel liefs.... het in aanleg grootsche dat we hier aantreffen, is verrustigd, verklaard en verteederd door de zachte droomerigheid die waarlijk kenmerkend voor dezen dichter is". Hofstad.

BILDERDIJK, Willem Kloos, Bloemlezing, met inleiding en portretten. (2e druk)

I. f 0.45 C. 0.60 L. 0.75 K. 1.05

N.B. IV-V. Kloos' Bloemlezing uit Bilderdijk, met de uitvoerige voorstudie van den dichter, is terecht veelvuldig geprezen. Een nieuwe druk getuigt van de gewekte en blijvende belangstelling.

S. BONN, Wat Zang en Melody, met een woord tot inleiding van L. Simons.

I. f 0.25 C. 0.35 L. 0.45

N.B. LXXIX. .... „Bonn is een vogel, die een wijsje kweelen moet als de zon schijnt, het landschap lacht, een aardig deerntje wenkt. Hij jubelt de wereld tegemoet, al ontgaat hem ook de huivering niet van het onbekende, in donker en nacht. Het leven in zichzelf is voor hem een heerlijkheid."

Uit de Inleiding.

„Als Bonn zichzelf geeft in zijn melodieuze, aardig teekende, liedjes, dan vult hij een voelbare leemte in onze literatuur." —

Ons Tijdschrift.

P. N. VAN EYCK, De Getooide Doolhof en andere gedichten.

I. f 0.35 C. 0.45 L. 0.55

N.B. CXVII*. Onder de jongere dichters hebben de laatste jaren weinigen zich zulk een stevige plaats verworven als Van Eyck. En zijn *Getooide Doolhof*, de bundel dien

we thans onder aller bereik komen brengen, heeft zeker niet het minst er toe bijgedragen, hem die plaats te verzekeren.

RHEINVIS FEITH, Bloemlezing, met inleiding door Willem Kloos. Met drie portretten.

I. f 0.65 C. 0.80 L. 0.95

N.B. 202-204. „Kloos wekt op tot rustig bestudeeren en indringend beschouwen van Feith's werken.

Dat loont! Wanneer men het werk van Kloos heeft gelezen voelt men zich zeer tot Feith aangetrokken. Deze bloemlezing is weer een der mooiste nummers van de W.B.”
N. Courant.

P. A. DE GENESTET, Complete Gedichten, voorzien van portretten van De Génestet en mevr. De Génestet-Bienfait. Ingeleid en van een aantal belangrijke noten voorzien door Dr. H. L. Oort. 3e druk (15-19e duizendtal).

I. f 0.55 C. 0.70 L. 0.85 K. 1.15

N.B. XCII-XCIII*

Dr. J. P. HEYE, Bloemlezing uit de Volksdichten.
(2e druk).

I. f 0.35 C. 0.45 L. 0.55

N.B. LXIV*. Ter gelegenheid van het eeuwfeest van dezen eens zoo populairen zanger werd door de heeren *R. van der Veen* en *K. Vos* deze keur uit zijn dichtwerken voor ons samengesteld en van een uitvoerige Inleiding voorzien.

Dr. EDW. B. KOSTER, Gedichten.

I. f 0.45 C. 0.60 L. 0.75

N.B. XL-XLI. Een bundel oorspronkelijke gedichten, waarvan de *Arnh. Courant* schreef: „een bekoorlijk boekje, waarvan de verzen in het hoofd blijven hangen en een stil genot geven”.

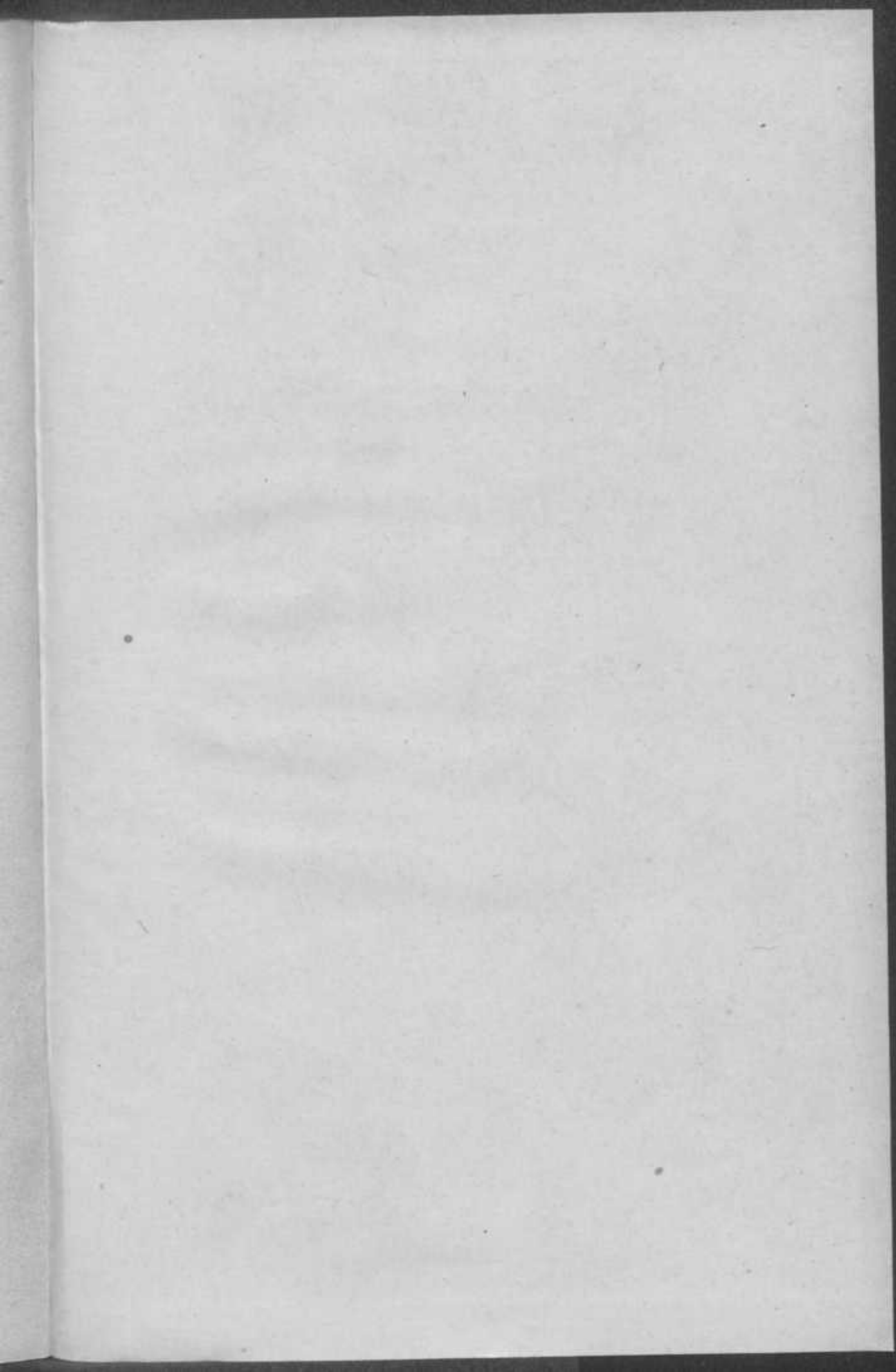
V. DE LA MONTAGNE, Gedichten, met inleiding van Emm. de Bomm. 2e vermeerderde druk.

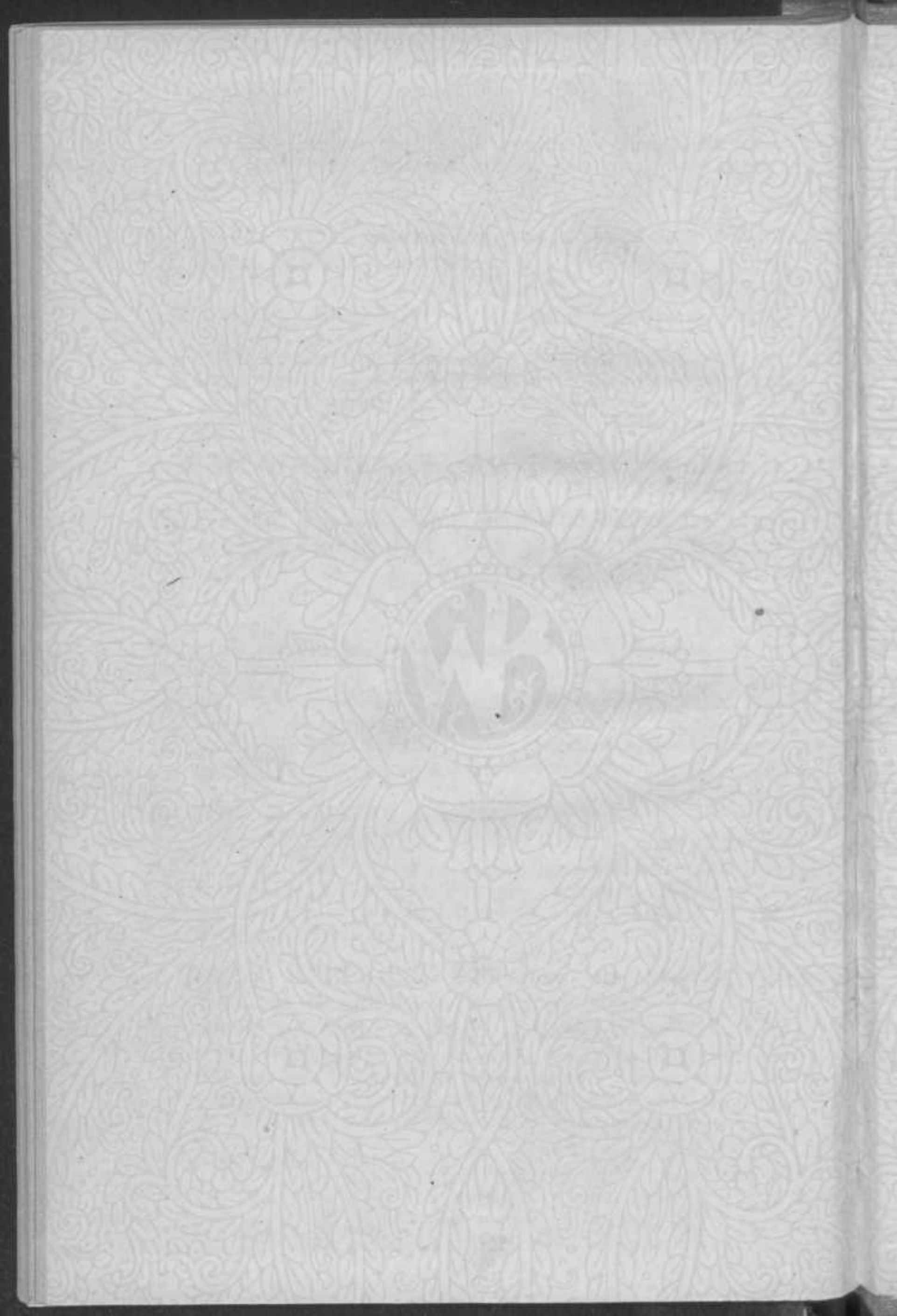
(6e-8e duizend) I. f 0.35 C. 0.45 L. 0.55 K. 1.05

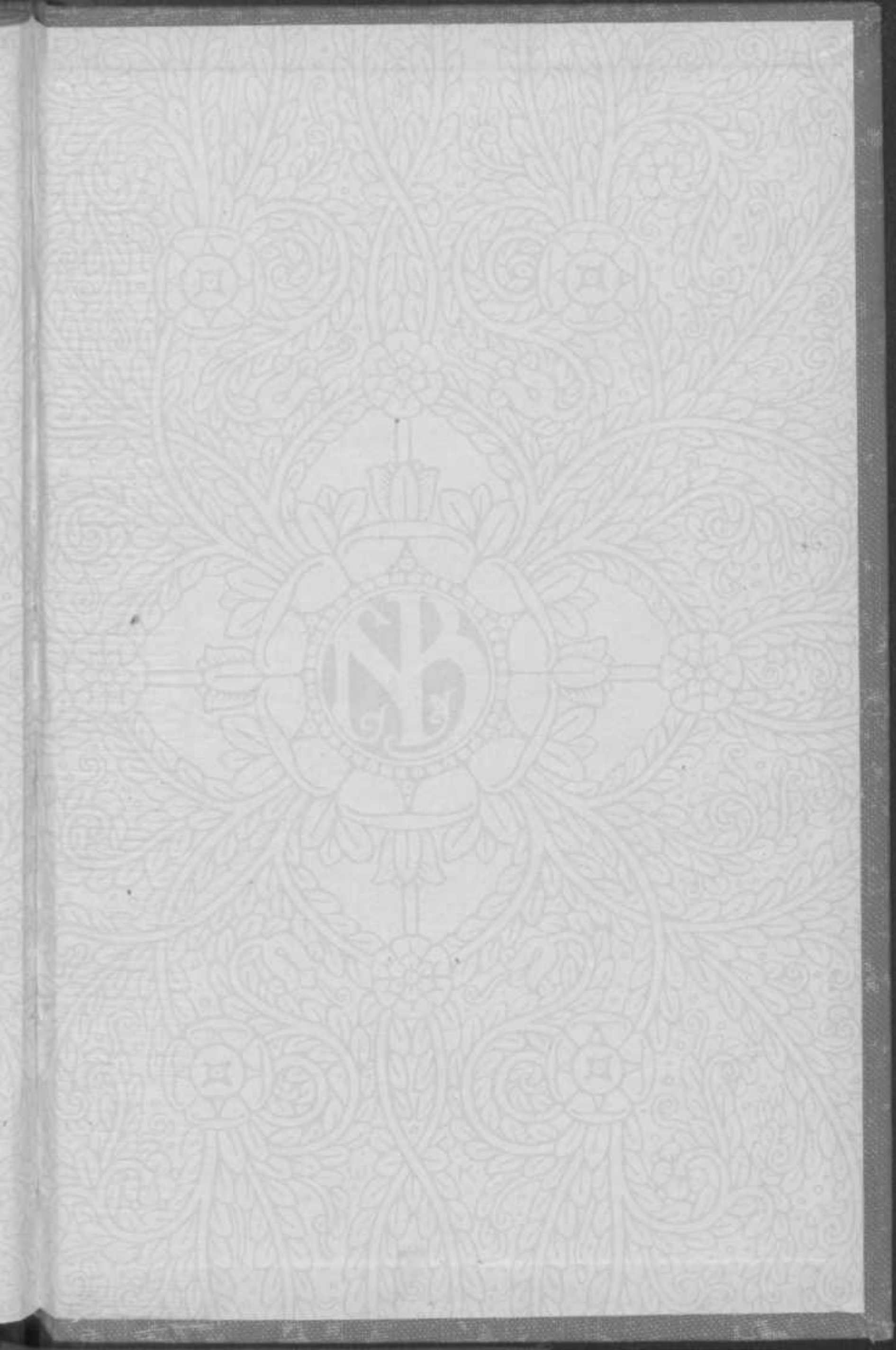
N.B. XIX*. Het *Angelus* van dezen fijngevoeligen dichter leeren tal van onze kinderen op school zingen. Zijn te lang vergeten bundel gedichten gaven wij opnieuw met de door hem zelf gewenschte aanvulling en wijzigingen, en een in-

1936

1053

13

14